

4/5 Tisdag - Jesu himmelfärd (Stott)

När han hade sagt detta såg de hur han lyftes upp i höjden, och ett moln tog honom ur deras åsyn.

Apostlagärningarna 1:9{biblink} Det finns en allmänt utbredd skepsis beträffande Jesu himmelfärd som en konkret, historisk händelse. Säkert, säger kritikerna, hör detta hemma i en förvetenskaplig kosmologi, enligt vilken himlen ansågs vara ”därovan”, så att Jesus måste ”lyftas upp” för att komma dit. Behöver vi därför inte avmytologisera himmelfärden? Det vi kan behålla då är sanningen att Jesus gick till Fadern, samtidigt som vi kan befria denna sanning från dess primitiva, mytologiska klädnad. Det finns dock två skäl till varför vi bör förkasta detta försök att avfärda himmelfärden som konkret händelse. För det första lutar sig Lukas, som vi såg i förra veckan, tungt mot ögonvittnens skildringar. Detsamma gör han här. De ”såg” hur Jesus lyftes upp tills ett moln tog honom ”ur deras åsyn”. Medan de stod där och såg upp [intensivt, NIV] mot himlen berättade de båda änglarna att de hade ”sett honom bli upptagen till himlen” (Apg 1:10). Fem gånger i denna korta skildring betonade Lukas att himmelfärden var ett fullt synligt fenomen som kunde bekräftas av ögonvittnen. För det andra hade den fullt synliga himmelfärden ett fullt begripligt syfte. Inte så att Jesus behövde ta en tripp ut i rymden. Det är bara fånigt att framställa honom som den förste astronauten. Nej, i övergång från sitt jordiska till sitt himmelska tillstånd kunde han mycket väl ha kunnat försvinna, som han gjorde vid andra tillfällen, och gått till Fadern osynlig och i hemlighet. Skälet till denna offentliga och synliga himmelfärd var säkert att han ville att lärjungarna skulle förstå att han hade gett sig av för gott. Under de fyrtio dagarna efter uppståndelsen hade han vid flera tillfällen visat sig och försvunnit, visat sig och försvunnit. Men nu var denna övergångsperiod förbi. Den här gången var hans uppbrott definitivt, och de skulle inte vänta sig något mer uppdykande. Istället skulle de vänta på en annan, nämligen den helige Ande. Det var något alldeles galet med att de stod där och stirrade upp mot himlen när Jesus hade befallt dem att gå ut till jordens yttersta gräns. Jorden, inte himlen, skulle sysselsätta dem från och med nu. Deras kallelse var att bli vittnen, inte stjärnskådare.

Läs vidare: Apg 1:9-12 {/biblink}

GENOM BIBELN DAG FÖR DAG - Utgiven på Bornelings Förlag

INNEHÅLLSFÖRTECKNING